

hvordan vi sikrer specialundervisningen og dem, der har brug for det, på alle felter.

Der er vi meget optaget af at sikre, at man som borger får den bedst mulige behandling fra det offentlige system. Vi har været glade for, at der nu bliver et ensidigt myndighedsansvar, og at borgerne ved, at de skal ind til kommunen, til dem, der har ansvaret for at visitere og bringe dem videre og give dem de bedst mulige tilbud. Det er også kommunerne, der står for finansiering osv.

Som borger ved man, at man ikke risikerer at blive kastebold mellem amter og kommuner, som man desværre hører at mange er i dag. Det er kommunerne, der har det ensidige ansvar fremover, når det gælder specialundervisning.

Og så kan der være nogle specielle tilfælde, hvor en borger kommer ud for en ulykke og får brug for noget genoptræning osv. Der mener jeg nemlig, at man visiteres via regioner, men jeg vil ikke stå og svare på det. Jeg vil hellere spørge vores sundhedsordfører, som sidder med det område helt specifikt. Jeg vil jo nødig svare forkert og blive bedt om skulle ændre det igen.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Helt i orden. Det må vi jo så spørge videre til under udvalgsarbejdet.

Om det her med kastebold: Nu har jeg haft mange klienter i Københavns Kommune, som har haft både amts- og kommuneansvar, og jeg har ikke oplevet, at de ikke har følt sig som kastebold mellem forskellige dele af forvaltningerne i København, selv om der kun var ét niveau, nemlig kommunen, som var både amt og kommune. Derfor har jeg hele tiden haft meget svært ved at forstå det argument.

Med hensyn til at sikre, at der er de nødvendige tilbud, skal jeg så høre De Konservatives bud på, hvordan vi sikrer det. Hvem skal betale for de tomme pladser? Hvem skal sikre, at der er de nødvendige tilbud?

Hvis f.eks. Dybkær Specialskole, der har skrevet til os, som har børn fra 13 forskellige kommuner, har et par tomme pladser i en periode, hvem skal så betale? Hvem er det, der sikrer, at de tilbud vil være der, når der er brug for dem?

(Kort bemærkning).

Carina Christensen (KF):

Jeg synes egentlig, jeg har svaret på det, for jeg er meget enig i, at det, der måske er det mest interessante ved det her lovforslag, jo er fordelin-

gen af byrderne mellem kommunerne og regionerne. Det er netop den udredning, der i de her måneder foregår mellem de kommunale parter, og som skal komme på plads, men det er jo ikke noget, der er indbefattet i lovforslaget.

Der står simpelt hen, at der ikke er taget højde for økonomien. Den skal vi forhandle på plads senere, og det er selvfølgelig nogle forhandlinger, vi vil følge meget tæt. Vi er meget optaget af, at der skal være en forsyningssikkerhed, at leverandøren skal være til stede, og også at kommunerne selvfølgelig skal sørge for også at finansiere i de måneder, hvor de lige tilfældigvis ikke måtte have brug for institutionen.

Men at begynde at lægge sig fast på en færdig model vil være meget forkert, netop når forhandlingerne jo er i gang mellem parterne.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Først vil jeg sige, at jeg sådan set er lidt rystet over, at ordføreren vil henvise diskussionen om taleundervisningen af folk, der har været udsat for en trafikulykke, til sundhedsordføreren, for det er faktisk det, der er indholdet af det her lovforslag. Det er specialundervisning for voksne. Det er taleundervisning af folk, der har været udsat for en trafikulykke sådan set også, men det må vi så kigge nærmere på.

Jeg hørte før den konservative ordfører sige, at der var god ræson i at flytte specialundervisningsområdet fra amterne til kommunerne, for det er jo de samme typer børn, man sad med. Der må jeg sige, at det er en meget, meget stor misforståelse, og jeg tror i virkeligheden, det er en stor del af problemet ved den her diskussion. Nogle af de børn, som amterne har ansvaret for i dag, er jo børn, der aldrig nogen sinde vil kunne komme ind i den kongelige danske folkeskole. Det kan være børn, der har været udsat for trafikulykker, ikke har noget sprog, ikke er renlige og aldrig bliver det.

Sådan nogle børn er der jo meget få af i Danmark. Der er måske ét barn af den slags i en kommune på selv 50.000 indbyggere. Problemet med overflytning af de børn til kommunerne er jo, at de ikke har mulighed for at generere den faglige ekspertise – ikke engang i deres forvaltninger – når de skal udrede, fordi der er så utrolig få børn med den type handicap.

Kl. 19.00

Det synes jeg er et stort problem, og derfor vil jeg gerne spørge den konservative ordfører: Hvor går forældre til sådan nogle børn hen og